

איגרת הדו"ח של לורד וילסון

בראשית פברואר ש.ז. כשבערך 2000 יהודים גורשו ע"י הצבא מדירותיהם ובתיהם בירושלים, שאל פלוני נכה-מלחמה את אחד הקצינים הבריטיים אשר משימתם, שבגללה אין כלל להתקנא בהם, היתה להחיש את נישולם של יהודים שקטים והוצאתם החוצה: „הגם חיילים משוחררים הם במפונים?”

„כן” — אנה הקצין הבריטי, — „חוששני שכן. תחילה חשבנו שחיילים משוחררים יוצאו, כמובן, מן הכלל הזה; אבל נתברר לנו כי מספרם של הללו הוא רב מכדי להניחם בדירותיהם.”

כדברים הללו לא נאמרו ע"י הבריטים בעת המלחמה, עת התנדבו 25.000 איש מן המנין הכללי של פחות מ-550,000 יהודי ארץ-ישראל, שעה שמיותר ממיליון הערבים תושבי-הארץ לא התנדבו אלא 8.000 איש בלבד, ולא מעטים מהם מבני הארצות השכנות, ורבים מהם ערקו, על שם הבריטי.

אך גורא הדבר, כי גם לדעתו של המפקד הקודם של זירת המזרח התיכון⁽¹⁾ רב מדי היה מספרנו בצבא. הוא העלים דבר זה שעה שצריך לנו, אך עתה נתגלו הדברים.

לפני כמה חודשים, בנובמבר 1946, נתפרסמה איגרת-הדו"ח אשר מסר פילמרשל לורד וילסון למיניסטרוי-המלחמה, בה הוא מסכם את תקופת שירותו כמפקד-העליון של הצבא במזרח התיכון מ'16 בפברואר 1943 עד 8' בפברואר 1944.

אכן, איגרת-הדו"ח זו מסמך מתמיה הוא. הבלעת עובדות חיוניות כענין הרכב הגייסות שבפיקודו, העלמת בטליונים שלמים מ„סדר-המערכה”, המובא כנספח לאיגרת, יחס של זלזול לרוב בנות-בריתה של בריטניה, ברירת עובדות והכאתן באור מסלף — כל אלה הם מקוי האופי של הדו"ח, אשר על פיו הוצרכה הממשלה להסיק את מסקנותיה ולהחליט את החלטותיה.

„סדר המערכה” שצירף פילמרשל וילסון לאיגרתו, מכווון להורות על חלוקת הכוחות שתחת פיקודו והרכבם מיום שהחל לכהן במשרה זו. (הדבר היה, מן הסתם, מובן יומים לפני שעזב רשמית את הפיקוד, אך — כיון שמסרו למיניסטרוי המלחמה כעבור שנה בלי התנצלות, או הסברה, ודאי קיבל על עצמו את האחריות לה). „סדר המערכה” אינו מציין אפילו אחד מבטליוני-הרגלים של הרגימנט הארצישראלי, אף כי בכללו הוא מפורט עד מאד, לרבות פלוגות בודדות; למשל, פלוגות-רגלים בודדות של הלגיון הערבי, ופלוגה יחידה של הרגמנט הפונגיבי — מצויות שם; ויחידות אחרות, אשר גם לפי דברי לורד וילסון עצמו לא נועד להן מעודן שירות פעיל כלשהו, וזלת תפקידי שמירה, כחיל הלובי-ערבי, נכללו „בסדר” הזה. אך בכל הפירוט המדויק הזה שכח לורד וילסון להסביר ולהזכיר את מוצאם, ארצם, שפתם — ואפילו את שמם ואת קיומם — של 4 אחוזים מחייליו, ודוקא אלה שהיה להם חלק כל כך רב במלוי תפקידים אלה שהוא, הלורד וילסון, מכריז עליהם כעל העיקריים בתקופת פיקודו. כשנטל לורד וילסון דגן לידו את הפיקוד על כוחות המזרח התיכון, מנו הללו 31.000 קצינים ו-494.000 חיילים.

בעת ההיא (פברואר 1943), היה מספר המתנדבים היהודים שבשירות 21.482 איש, ז.א. 4 אחוזים מכלל הכוח שלשקדו. אמנם, יתכן ולא כולם עמדו תחת פיקודו הישיר, כיון שבעת ההיא היה חלק גדול מהם משרת קומוניטית יותר, במחנה השמיני, שנשאר אמנם בקצבת-הכוחות של המזרח התיכון, אך יצא מכלל הפיקוד הישיר על הכוחות האלה.

אף אם נצרף את מספר אנשי המחנה השמיני לזה של המזרח התיכון (לפי דברי וילסון מנה המחנה השמיני בעת ההיא 8.500 קצינים ו-180.000 חיילים) נגיע לסך של 713.500 איש. גם במספר כולל זה של כוחות-המזרח-התיכון, לרבות המחנה השמיני, היו החיילים היהודים משהו למעלה מ-3 אחוזים.

לערך באמצע תקופת שררתו של לורד וילסון במפקדה, באוגוסט 1943, שירתו המתנדבים היהודים מא"י ב-43 יחידות יהודיות בלתי מעורבות שונות (מבטליון ועד פלוגה), ב-22 יחידות מעורבות שרובן יהודי, ואלפים מבינותם הן מפורזים ביחידות בריטיות שונות (ה.א.ס. לבדו הכיל בעת ההיא יהודים ב-80 מיחידות).

מכל אלה לא הוכיר המצביא העליון דגן כל מאומה באיגרת הוד"ח שלו למיניסטריון המלחמה. אמנם, מעלליהן של יחידות בודדות וכו' למידה ניכרת של תהילה, אלא שההעדה המפורשת למי בעצם נשתייכו יחידות אלו — הערה זו נעדרה ולא במקרה, כנראה, מתחילה ועד גמירה, בהרצאה על ההכנות לפלישה לסיציליה, למשל, מתואר תפקידה של מלטה שניתנה לה "חשיבות רבה עד לאיך ערוך בכינון ההתקפות החופיות ביס-התיכון". האי, אומר לורד וילסון, נעשה כעל חשיבות עצומה, לאחר שהצליח לשלוח את המטות והיחידות השונות שנדרשו. בין היחידות הללו מזכיר הוא ביחוד את שתי פלוגות התובלה-הבללית של ה.א.ס.ק., אך שוכח לאמור, ששתי הן גם היו יהודיות, ושעוד פלוגה יהודית אחת שיכלה שליש מאנשיה בים בורכה למלטה. קשה לשער, כי זוהי שכחה מקרית.

הוא עומד באריכות על החשיבות המכרעת של השיקום המהיר של גמל טריפולי לגבי התקדמותו של המחנה השמיני לתוניסיה ובכינון הפלישות לסיציליה ואיטליה. מפברואר עד מאי 1943, אומר הוא, פורקו 290,000 טונות של ציוד ו-66,000 טונות של נפט בטריפולי. סך כולל של 32,000 אנשים, 6,000 כלירכב ו-310 תותחים הפליגו משם לסיציליה; כל יחידות המטה של הקורפוס ה-10, דיביות הרגלים ה-56 והדיביזיה המשוריינת ה-7 (שהכילו 7,300 איש, 14,000 מכוניות, 686 תותחים ו-447 טנקים) הפליגו משם לפלישת סרנו.

ורק דבר אחד שוכח לורד וילסון בעקביות משונה, להוכיר: שנמל טריפולי הוכשר לפעולה בזמן קצר ביותר ע"י שתי פלוגות סואדים ושאת מהן היתה יהודית. עדותו המחושבת של לורד וילסון בפרשו בשם של החיילות אשר ביצעו את המשימות העיקריות בזירת סיקודו היא המתמיהה ביותר — ויתכן שתובן יותר מבחינה פסיכולוגית, אם נכיר לדעת את גלוא הרקע של נסיון מפתיע זה לתת "חתך היסטורי".

כי מבחינת מסוימות הרי הוד"ח של לורד וילסון הוא פרשה נובה. "צבאות הציר הונסו מעיבוריה של הדלתה אל גבולות תוניסיה" כשנטל לורד וילסון לידיו את הפיקוד, "וחוסלה", — הוא אומר — "אפשרות של התקפה גרמנית דרך תורכיה; הבלקנים נהפכו למעמסה כבדה על הגרמנים; נהגלה לעיני כל, שרוחה של איטליה נמוטה".

הפעולות הצבאיות היחידות, שנמשרו ללורד וילסון בתקופת מינויות כמצביא עליון, הפלישה לאיים האגיאיים, נסתיימו בכשלון חרוץ, שבסופו באה כניעת האי קוס ופינוי לארוס וסאמוס. נמשך תשעה חדשים, ממאי 1943 ואילך, תיכנו, לדברי לורד וילסון, שבע תכניות שונות לכיבוש רודוס וכרתים; ארבע פעמים קובצו הכוחות להתקפה על רודוס; אך לא יצא כלום מכל התכניות האלו, ולבסוף אומר הוא, "פגשתי שביתת-הנשק האיטלקית כמעט במפתיע". הרגשת חוסר הסיפוק, המפעפת בדין-וחשבון של הלורד וילסון, תהא מובנת ביותר מבחינתו של מפקד צבאי; ואפשר שנעימת ההצטדקות לגבי עצמו והביקורת לגבי זולתו יכולה להיות מוסברת בעיקר כנובעת ממועקאותיו אלו. אך מאיך גיטא, צודק לורד וילסון בציניו, כי מפקדת המזרח התיכון ב-1943 לא היתה עדיין אופרטיבית אלא ארגונית בלבד, וצודק הוא בהצהירה, שתפקיד זה בוצע בהצלחה ואף בהצטיינות.

הצהרה זו מוסיפה נימוק נוסף לדרישה שחיילים, אשר הרבו להעסיקם למורת רוחם בתפקידי-שירות, לפי שלא צורפו במספרים גדולים לצבאות הלוחמים, זכאים היו לקבל את הראוי להם בוד"ח של המפקד העליון, ושארץ ואוכלוסיה שתרמו תרומה רבה כל כך להספקה המזרחית" ראויות היו להיזכר ולו גם בשמן בלבד.

כיון שהדבר לא נעשה, ואדרבה — תרומה זו שתרמו ארץ זו ואוכלוסיה הרבלעה מתחילת האגרת ועד סופה — מן הראוי להזכיר, ללורד וילסון ולאחרים, את העובדות כהמתן.

שני תפקידים היו, לדבריו של לורד וילסון, העיקריים במשך תקופת פיקודו: הראשון — כינון "החיל הפעיל" למרכז הים התיכון (הצבירה, הציד, הקיום, והתובלה של כוחות אלה שאומנו ונשלחו מהמזרח התיכון בהכנות לפלישה לסיציליה ואיטליה), השני — ארגון "הספקה המזרחית" (בלומר הספקה שיוצרה בארצות המזרח התיכון).

כיון ששני תפקידים אלה היו באמת העיקריים, וכיון ששניהם הוצאו לפועל בהצלחה כה רבה — טבעי הוא שלורד וילסון דן עליהם בהרחבה מרובה כל־כך. אך כיון שדווקא במילוי שני תפקידים אלה היה חלק רב כל־כך לחייל הארצי־ישראלי ולישוב העברי, מובלטים כאן יותר עילום־השם, ההבלעה והפחתת הערך של התרומה היהודית למאמץ המלחמתי במזרח הקרוב בתקופה הזאת.

דבר זה מתברר כשאנו עוקבים אחרי לורד וילסון עד לפכים הקטנים של הרוח. סך־כולל של ארבע־עשר אלף כל־ירכב ממוזעים, מספר לורד וילסון, נשלחו מן המזרח התיכון לפלישה לאיטליה; אך אין הוא מספר ש־8 אחוזים מהם נהגו בידי יהודים — 726 מכוניות משא של יחידות ה־R.A.C., המורכבות יהודים בלבד, השתתפו בפלישה לאיטליה. הוסף לאלה כ־115 כל־ירכב של בתי־המלאכה ושל המנגנון והמילואים (להוציא את האופנועים) שהלכו עמם, ולפחות 280 כל־ירכב של יחידות R.E. (מהנדסים מלכותיים) היהודיות השונות ויחידות R.A.O.C. (חיל־הציד), מספרים אלה מצטרפים לסך של למעלה מאלף כל־ירכב נהוגים בידי יהודים, מתוך ה־14,000. בחילות־הציד בלבד, היו, באבגוס 1943, תשע פלוגות יהודיות שהורו לאחסון תחמושת, מלבד אלפי הבחורות העבריות של חיל־העזר לנשים שעבדי באותם שני מחסנים המרכזיים שלורד וילסון מוזכרים.

לורד וילסון מספר, שסך־כולל של 4,500 כל־ירכב למילואים נשלחו ע"י מפקדת המזרח התיכון מהמחסן באל־סאהאג' לפלישה לאיטליה. אך נמוץ מלציון ש־750 מהם, כלומר — 17 אחוז סופקו ליחידות יהודיות. רק 650 כל־ירכב חדשים סופקו, כמשוער, ליחידות שהועסקו בתפקידים חיוניים ביותר; מאלה — למעלה מהמחצית ליחידות יהודיות.

לורד וילסון מספר שאחד מתפקידיו העיקריים היה הכינון והציד של הקורפוס הבריטי ה־10, שהיה החלק הבריטי במחנה האמריקני החמישי בהסתערות על סלרנו. המצביא העליון לשעבר אינו מספר, כי על שום תפקידיו המיוחדים של הקורפוס, היה בו מבחר פָּאָרן של יחידות כל הצבאות שבמזרח התיכון, וכמעט החצי מחיל־התובלה שבקורפוס נבחר מבין היחידות היהודיות של ה־R.A.C.

מיו־גנרל גולדני, ה־D.S.T. (מנהל ההספקה והתחבורה) של המטה הראשי במזרח התיכון, שלורד וילסון מצינו במיוחד בזכות שירותו המזהיר, בחר באופן אישי את היחידות הללו בשביל הקורפוס. ה־D.S.T. (סגן מנהל ההספקה והתחבורה) של הקורפוס שח למפקד היחידות ואמר בבואו: "בחרתי את היחידות היהודיות, משום שידוע אני את החומר שממנו קורצו". בדברו על כל־הרכב מתאונן לורד וילסון על־כך שרק 4,500 כל־ירכב, מתוך ה־15,000 שנוזקקו לחומר מגן מפני מים בפלישה, הומצא החומר הדרוש מהממלכה המאוחדת, "השאר הוגנו חוטנו מפני מים בחומר מקומי" — אומר הוא. אין ברשותי כעת מספרים מדויקים בענין כמות החומר העומד בפני מים שיוצר בארץ־ישראל; אך מושגי־מה אפשר לקבל מהעובדה, ש־100,000 מצברים (ואלה הם החלקים הרגשיים ביותר הנזקקים למגן מפני מים) יוצרו בארץ־ישראל, וששה מיליונים של תארטוללה יבשים אף הם נכנסים לחשבון מוצריה של הארץ. כרוכות בענין ההובלה וההספקה הן בעיות העובדים הנדרשים להעברת ההספקה וכלי המלחמה. בענין העברתם של אלה מציין לורד וילסון במיוחד את פלוגת החפרים של ההודים, והאפריקניים מהמושבות הבריטיות שבדרום־אפריקה. בזכות התוצאות המזהירות שהשיגו הללו בשרתם עם המחנה השמיני — אומר הוא. — נמצאו מתאימים לכך ושתופו בהכנות לפלישה. אך יש פרט אחד בענין, שהלורד וילסון זוכר לשכחו, הפרט היהודי: דהיינו ששירותן של פלוגות החפרים היהודיות עם המחנה השמיני היה גבה־רמה כל־כך, שחשבו אותן "טובות

מכדי לעסוק במלאכת חפרות בלבד, והפכו לחטיבות של R.E. בעלות מומחיות מעולה. יחידות אלו הן שנושאו במידה רבה באחריות להקמת רבים משדות התעופה שברשרת המשתרעת מגמבוט ועד קירינאיקה, שלורד וילסון מעיד עליהם כעל המפעלים הראשונים במנגנון שלו. בענין כליתעבורה אומר הוא: "מספר רב ביותר של מיכלי מים ונפט יוצרו במקום"; ששה מיליונים לפחות (אם נרצה לדייק) של כלים כאלה, שקיבולם הוא בשיעור שני גלונים, יוצרו בארץ־ישראל (אמנם לא כולם ב־1943); אך פרט־קטן זה אין הפילדמרשל וילסון מזכירו בתוך "שטף דיבורו".

"קרוב לארבעה מיליונים מפות של סיציליה הודפסו במזרח התיכון" — אומר וילסון ברגש של גאווה. וכי הדבר עודנו בגדר סוד צבאי, — שיש לשמרו אפילו מפני מיניסטרויך המלחמה, — מה רבה היתה כמות המפות שהודפסו או סופקו ע"י הפלוגה היהודית של מזרדי־השדה ?

בסיכומו מעיד הפילדמרשל לורד וילסון, שתפקידו היה לכונן, לקיים ולספק — וע"י כך לאפשר, — את הפלישה לסיציליה ואיטליה. כעדות לשלימות ביצועו של התפקיד הזה מצביע הוא על היעדר מזלות מלקויי מזון, ושוב: אחת מהסיבות לכך — וזכר זה חייב לורד וילסון לדעתו — היא, שבשנת פיקודו בלבד הוספקו לכוחות שעמדו לרשותו 20.000 טון של ריבות ומרמילדות מתוצרת יהודית, ונוסף לכך — 4.000 טון של שוקולד, וכמיות עצומות של ירקות חיים ומשומרים, פריהדר ותרכיזיה, לחם לבן ושמרים. ושוב — מתוצרת יהודית.

חלק ניכר מאגרתו מקדיש לורד וילסון להצלחת חיטונם של החיילים ורפויים של הפצועים במזרח־התיכון, עבודתם של עשרות רופאים יהודים ואחיות יהודיות בבתי־החולים הצבאיים נתעלמה מידיעתו; וכן לא שם לבו לכך, שאיי־פטר היה להטיס למזרח־התיכון אתר, בגלל היותו גוף להתלקח, ולכן יוצר כולו בארץ־ישראל; ופירוש הדבר: ע"י יהודים. וכן שוכח הוא, שפילם של קרג־רטגן יוצר בא"י ונתקבל ע"י הקורפוס הרפואי, ושאוהלי בתי־החולים באו מבתי־חרושת יהודיים, והברומידים מים־המלח. וכי בתי־חולים הועברו תכופות לארץ־ישראל משום שכאן, ורק כאן, אפשר היה להשיג עזרה מסוימת של מעבדות, ומשום שכאן אפשר היה למצוא כמויות מספיקות של חלב טרי וירקות חיים.

ועם זאת — הגייסות שניהגו רבים כליכך מכלי הרכב שלו, שבגו רבים כליכך משדות התעופה שלו, שהגדילו כליכך לעשות בהפעלתו של נמל טריפולי, הגייסות שנבחרו לעשות במלאכת הקורפוס העשירי, שהרפיסו את מפות הפלישה, שהיסוו את התכונה לפלישה (פלוגת ההסוואה היחידה, שעמדה לרשותו של לורד וילסון היתה, ודאי לשמחתו, דווקא יהודית) ואת כל אלה הוא זוכר לשכות, הוא שוקד לא לפרש בשמם.

כן אינו מזכיר את הארץ, אשר ייצרה את מוקשי הקרקע ואת־מיכלי הנוזלים, מצרכי המזון ומכשירים עדינים שהיו עיקר "האספקה המזרחית" של לורד וילסון, הוא סותם ואינו מפרש. תחת לכנות דברים בשמם הנכון, ממציא: הוא טרמיניולוגיה כפויית טובה, ואומר במקום חיילים יהודים — "מתגייסים מקומיים" במקום מצרכים ממשק יהודי — "מוצרים־מקומיים".

האמנם כל כך לא אוהב הפילדמרשל וילסון את היהודים שהוא מוכרח להתעלם מן האמת, שאותה הוא בודאי אוהב? — —

אך לורד וילסון מזכיר גם יהודים. מקום ופרסום ניכרים הוא נותן להם בדבריו על הקשיים שעמד בפניהם. איש זה, שחלק רב כליכך מפרסומו יבא לו בזכות השגיהם של חיילים יהודים, אינו חושש לדבר אף על "מרד יהודי", כביכול, שהיה בתקופת פיקודו. היהודים גרמו צרות, אומר לורד וילסון בדין־וחשבון שלו. "הסוכנות היהודית תבעה לעצמה, מבחינות מסוימות, את המעמד והכוח של ממשלה יהודית עצמאית. היא לא ניסתה

צוד להכחיש את קיומם של מטמוני-נשק, אלא הצהירה שזכותה היא..... להחזיק בנשק לשם הגנה-עצמית....."

הערבים כא", אומר לורד וילסון, "לא נתנו שום טעם ונימוק לחרדה מבחינת הבטחון. הם המשיכו לרכוש נשק והשגינו בקפידה על הפעולות של הציונים..." במלים אחרות — מצד הערבים היה זה שפיר ונאה לרכוש נשק; לגבי היהודים, שעד פרוץ המלחמה היו נאלצים לעמוד בפני טרור והתקפות מצד הערבים, לא היה הדבר כך.

"הפעולות הציוניות", שהערבים השגינו עליהן, היו גיוס כללי, מרצון, למאמץ המלחמה, ובממדים כאלה, שהיהודים יכולים להודות ב"אשמתם" לקטרוגו של לורד וילסון, שהם גטלו לעצמם תפקידים של מדינה.

"המדינה" — כלומר, ממשלת המנדט — לא החליטה על גיוס ולא עודדה את ההתנדבות. זרק שנתיים לאחר פרוץ המלחמה ראתה, הממשלה את ארגון המאמץ-המלחמתי הכללי כתפקידה היא — ב־1941 תקימה את מועצת-ההספקה המלחמתית. קרוב לסוף שנת 1943, המקביל לסוף תקופת-פיקודו של לורד וילסון, מראה הסטאטיסטיקה, ש־70 אחוז מיהודי ארץ-ישראל, בקבוצות הגיל מ־15 עד 60, היו עסוקים בשירות אורחני או צבאי. השאר היו — גשים העוסקות במשק ביתן, תלמידים; נכים וכיוצא בהם. "יחס מתאים לזה שבבריטניה הגדולה כשעה שגויסה כולה למלחמה".

אכן, אילו היתה ליהודים מדינה בתקופת המלחמה, לא יכלה להיוצר אלמוניות זו, שבה מכסים על מאמץ המלחמה שלהם, ולא היה איש יכול להעניי אחר-כך לסרס את העובדות ולשבש את המספרים של שירותם ומעלליהם.

אך לורד וילסון זורע אור גם על נושאים אחרים, מלבד ארץ-ישראל. הוא מורנו לדעת שהפרטיזנים של המרשל טיטו, "העסיקו 16 דיביזיות גרמניות ושש בולגריות ועמהם מניין רב של חיילים סרביים וקרוואטים תחת פיקוד גרמני", שלולא זאת היו לוחמים נגד הבריטים. אך כאשר שליש מחיילי הבטליון היוגוסלבי שבמזרח התיכון "תתמו על הצהרה שהם מסרבים לציית לפקודות המטה הראשי של הכוחות היוגוסלביים המלכותיים", והעמידו עצמם לשירות הפיקוד הבריטי, "עד שיגיע הזמן שבו יוכלו להצטרף לכוחות הפרטיזנים", — לא נענו הבריטים להם: "הם הובדלו והושמו במחנה בג'יפה".

המחנות היריבים ביוון "תורו ופתחו במלחמת-אזרחים", כשכנגל הפלישה לאיטליה גידחה שחרורה של יוון. "במשך מלחמת האזרחים ביוון לא נשלחה עוד אספקה לא.ל.א.ס.; אך זאבאס, בן-הברית הנאמן ביותר שלנו, המשיך לקבלה" — מעידה האגרת.

לא הפרטיזנים היוגוסלבים, שהעסיקו למעלה מ־22 דיביזיות של האויב, לא אנשי הסוכנות היהודית שגייסו ארבעה אחוזים מצבאיתיו של לורד וילסון, לא מנהיגי-הגרילה היוונים, שקציני-הקשר הבריטיים צריכים היו ל"עכבם". פעם בפעם, מלהתקף את הגרמנים, — לא אלה היו בעיני הלורד וילסון "בן הברית הנאמן ביותר"; אלא מי? זאבאס! על מה? אין איש יודע. כמה מכוחות האויב העסיקו הלו? כמה חיילים כינס תחת דגלו? — דבר זה יש, כנראה, ללורד וילסון יסוד מספיק לא להזכיר.

אכן, יודע לורד וילסון גם לשבח, שעה שמרגיש הוא, כי התהילה כדאית ורצויה, "במשך כל אותה תקופה, לא היסס הצבא המצרי מעולם להיענות לכל בקשה מצד הכוחות הבריטיים ולמלא תפקידים שונים בתוככי מצרים, כדי לשחרר חיילים בריטיים לפעולותיהם בחטיבות הקרביות".

רק בשביל תהילה זו לצבא המצרי — אם לא בשביל סיבות אחרות — כדאי להמציא העתק מאגרתו של לורד וילסון לכל חייל בריטי ומבנות-הברית ששירתו במזרח-התיכון, כדי שיוכלו לדעת אל-נכון, מה מחשבות מקוננות במוחם של האנשים שעמדו בראשם, ולאן הם מובילים אותו היום.